

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol · Telèfon 24647 · Any IV-Núm. 54 · Barcelona, dimecres, 6 agost 1931. Impremta: Talers, 46 · Preu: 10 cèntims

Només hi pot haver una sobirania: la sobirania de Catalunya

Aires de discòrdia Alerta als treballadors L'obra més gran a fer

Abans d'ahir fou llançada des de Sevilla la informació folletinesca de la intervenció de la Generalitat de Catalunya en els fets d'Andalusia.

Els nostres lectors trobaran en un altre lloc del diari l'argument complet de l'obra.

No caldria ni prendre's la molestia de desmentir-ho. La Comissió parlamentària que actua a Sevilla per a depurar aquells fets, ha negat l'existència del document base del fulletó, i ens sap greu de debò perquè teníem ganes de llegir-lo. Ara el que ha de fer el periòdic «Política», autor de l'obra, és cercar un bon compositador que hi posi música.

La maniobra contra Catalunya resta, de totes maneres, tan evident, que no podem passar-la sense comentar-la.

No hi ha ningú, absolutament ningú, a Espanya, amb més esperit de concòrdia que nosaltres. A Catalunya, l'Esquerra Republicana, ha aconseguit el que mai no havien aconseguit altres partits. Que els no catalans votessin l'Estatut de la llibertat de Catalunya. Val a dir que els altres partits catalans que s'han adreçat a les masses abans que nosaltres, mai no s'havien preocupat d'aconseguir incorporar aquests elements espanyols al fet viu de Catalunya. No se n'havien preocupat ni els interessats. Murcians, gallecs, castellans, andalusos, bascos, aragonesos, valencians, islenys, tots han votat l'Estatut i han signat llistes d'adhesió a Màcia, i l'han votat

perquè nosaltres, els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, els hem convençut amb les nostres paraules i els nostres fets, i perquè els inspirem confiança.

I l'han votat, mentre hi havia catalans que s'abstien de votar-lo o bé votaven en contra.

Mentre aquests no catalans, que conviuen amb nosaltres i que, per tant, ens coneixen, es posen al nostre costat per la llibertat de Catalunya, de l'Ebre enllà surten encara crits encaminats a atiar odís que ja eren soterrats.

Ebre enllà surten veus de discòrdia, quan Catalunya obre els seus braços amb més amor que mai, per la concòrdia, que vol dir per obrir els camins que menen a la prosperitat comuna.

Aquestes veus són veus inútils. La calúmia, la infàmia, la maldat, no podran res contra la nostra voluntat cordial. La veritat resplendirà sempre, per damunt de tot, ben nua, ben diàfana. La mentida apareixerà evident davant de tots els ulls.

Si aquestes veus són encaminades a veure si provoquen de part de Catalunya rèpliques filles de l'excitació, els que les donen van ben errats.

No confondrem mai els espanyols que avui treballen per fomentar la discòrdia entre els pobles ibèrics, amb el poble espanyol, noble, liberal i comprensiu que, per tant, estima Catalunya.

Nosaltres, ens diguin el que ens diguin, ens acusin del que ens acusin, no perdrem mai la serenitat.

Em crec en el deure d'exposar d'una manera ben clara als treballadors de la nostra terra el meu pensament respecte l'actual orientació de la C. N. T. No és que consideri que les meves paraules poden tenir cap eficàcia, però em tindrà per desertor del compliment del meu deure si elegit diputat a les Constituints per la ciutat de Barcelona, amb gairebé cent mil vots, escamotejés la meua opinió respecte un dels més vius problemes que avui estan plantejats al país, tement perdre una confiança i una popularitat tan immenses com pregona ment agradares.

La C. N. T. passa una profunda crisi d'homes dirigents i d'orientació eficient enmig de les noves circumstàncies polítiques creades amb el canvi de règim del 14 d'abril.

Des del punt de vista econòmic, la tàctica que segueix la C. N. T. és contrària als interessos de la República, de Catalunya i als dels propis treballadors. Només em fixaré en dos aspectes essencials del problema, suficients, però, per demostrar la meua afirmació.

Qualsevol sistema econòmic, principalment el capitalista, està basat en els dos factors: confiança i estabilitat. Aquests dos factors, en el nostre país, passen una forta crisi, tant per les derivacions naturals d'un canvi de règim, com per la situació de la moneda i, també, per la repercussió de la crisi econòmica general del món.

En una situació així, és notòriament equivocada la tàctica sindical que consisteix no solament en no fixar un termini llarg de durada de les demandes obreres, sinó, i això és més greu, a gallejar d'una constant reiteració de demandes progressives sense cap termini determinat. Aquesta tàctica augmenta la desconfiança i la inestabilitat, degudes a causes generals i contribueix, per tant, a augmentar la crisi econòmica.

Per altra banda, orientar la lluita sindical a l'augment del cost de producció en moments de crisi econòmica, o sigui en moments de sobreproducció i de baixa de les vendes, és

voler que la crisi augmenti, que encara es vengui menys i per tant, que vagin tancant-se fàbriques i s'acreci el nombre dels sense feina.

En l'ordre polític, la tàctica és igualment desencertada perquè l'actuar d'una manera sistemàtica produint conflictes socials més o menys greus en els primers moments d'un canvi de règim, és augmentar les dificultats amb que aquest illita pel sol fet de la seva novetat, i com herència del vell règim, caigut, principalment, per la ruïna econòmica a què anava portant el país. Avui dia la majoria de conflictes socials, en l'aspecte polític, tenen una significació francament revolucionària, millor dit, contrarevolucionària, perquè, ara, la C. N. T. no pot actuar en forma revolucionària pensant que, cas que la revolució triomfi, ja s'encarregaran del Poder els republicans. Aquesta ja governen, i una tàctica revolucionària només pot estar justificada per la decisió de prendre el Poder, precisament l'única decisió que no té ni ha tingut mai la C. N. T., donat el seu llevat anarquista.

Per això tota la línia revolucionària actual d'alguns elements de la C. N. T., que arriben a l'extrem de creure que un agrupament de la crisi econòmica, amb les seves naturals

conseqüències d'augment dels sense feina i de la fam entre els treballadors produiria les condicions necessàries per una revolució social anàrquica, és tan infeliç que l'únic que provocarà serà o bé una reacció feixista que els reprimirà violentament, o bé la presa del Poder pels comunistes si arribessin a ésser prou i el suficientment disciplinats per a fer-ho, i aquests, una vegada en el Poder, encara els reprimirien més violentament. Exemple: Rússia.

Finalment, és absurda la tàctica consistent a prendre davant de la República, règim avalat per l'adhesió de la immensa majoria del país, la mateixa actitud de rebellió que es pren contra la Monarquia, règim odjat per gairebé tots els ciutadans. Una tàctica així demostra una incapacitat total per adaptar-se a un medi nou, i això es greu perquè significa una gran incapacitat intel·lectual. I sense capacitat intel·lectual no hi ha hagut ni hi ha res que hagi triomfat en el món.

Es hora, encara, de canviar de tàctica. Però és urgent fer-ho. La C. N. T. passe per un dels moments més àlgids de la seva història. En la seva direcció anarquista, estem assistint a la liquidació total. En la seva concepció sindicalista pot salvar-se, si vivifica, democratitzant-los, els Sindicats; si entra decididament i amb cara descoberta pels camins de la plena legalitat; si procura contribuir, des de fora o des de dins, erò amb plena consciència de la responsabilitat històrica que pesa damunt d'ella, en la construcció de la llei i de la societat nova; i, finalment, si aconsegueix deslliurar-se de la tutela de violència que exerceixen sobre d'ella, i que constitueix a màxima vergonya: que l'esperit de la dictadura i del matorisme, eliminats d'aquests país pel gest magnífic de civisme fet pel poble el 12 d'abril, hagi vingut a refugiar-se en els seus rengles, abans anomenats llibertaris.

J. LLUHI I VALLESCA

L'agitació revolucionària a les colònies portugueses

Lisbon, 4. — Segons notícies rebudes de Loanda, la policia ha descobert a la colònia portuguesa d'Angola un nou complot revolucionari que es proposava apoderar-se del govern d'aquella colònia.

La policia ha detingut a nombrosos complicats i s'ha apoderat d'una regular quantitat de bombes.

Ha dimittit el seu càrrec de governador general l'almirall Sousa Saro-Fabra.

El fulletó melodramàtic de la intervenció de la Generalitat en els fets d'Andalusia

«La Noche» d'ahir, publicava en la seva primera pàgina la informació següent:

«Sevilla, 3.

Se dice que la Comisión parlamentaria ha recibido un documento muy importante en el que se dan numerosos detalles acerca del desarrollo de los acontecimientos ocurridos en Sevilla, Córdoba, Granada y Huelva. Se asegura que a dicho documento se acompañan ciertas cruzadas entre Madrid, Barcelona y Sevilla, que contienen una detallada información del movimiento huelguístico. Parece que el objeto era la atención nacional hacia Andalucía para que en Cataluña pudieran llevarse a cabo los trabajos relacionados con el plebiscito del Estatuto. Como es natural, desconocemos los términos del documento, pero se afirma que se unen también unas notas y una lista de personalidades de Barcelona y otras ciudades que ejercen altos cargos, y se citan las cantidades que ha costado la preparación de la huelga revolucionaria de Sevilla, que alcanza a una suma considerable.

Se asegura que cuando los parlamentarios den cuenta de este documento ante las Cortes causará gran sensación.

Córdoba, 4. — El periódico «Política» publica una información relatando la génesis y desarrollo del complot de Sevilla.

En dicha información—que dice ha sido facilitada por una prestigiosa personalidad de Sevilla, y que es muy extensa—, se dice que durante el viaje en los últimos días de mayo de Franco a Barcelona, fué abordado por elementos de la Generalidad afectos a Macià, iniciándose un pacto, en virtud del cual Franco aportaría todos sus elementos a una acción conjunta que tenía por objeto facilitar la aprobación, por parte del Gobierno y las Cortes, del Estatuto catalán.

En principio, se pensó en una actuación conjunta, fundada en hacer la guerra civil entre Cataluña y el resto de España, pero sin catalanes y en el lugar más apartado posible del territorio catalán.

Se designó Andalucía, y a Franco se le dieron amplios poderes y recursos, valorados en 3.750.000 pesetas. El apoyo y la fuerza material lo prestaba la Confederación.

Franco se comprometía a enrolar en la empresa a todos los suboficiales y elementos afectos a la aviación, exigiendo el figurar en la candidatura catalanista.

Franco fué a Andalucía. Los elementos catalanes hicieron acopio y provisión de armas y dinero en Sevilla, Osuna, Ecija, Morón, Alcalá de Guadaíra, Carmona, Huelva (cuenca minera), Córdoba (cuenca minera), Málaga y Palma del Río.

Se fijó la fecha y surgió el movimiento en la forma conocida.

Vinieron luego las elecciones generales. Pestaña fué a Sevilla con pretexto de explicar unas conferencias. Recorrió diferentes capitales de Andalucía y se entrevistó con los elementos y dirigentes del agrarismo andaluz. Fijó el plan del segundo movimiento, que abortó. Se comprometió a los elementos comunistas.

El Gobierno anunció el decreto de defensa de la República, achacando únicamente a la Confederación Nacional la promoción de la huelga revolucionaria.

La Confederación Nacional del Trabajo obtuvo la certidumbre de que la Generalidad se opondría a dicha ley o decreto.

Como la amenaza para la Confederación Nacional del Trabajo se mantenía, aquélla apremió a Macià, emplazándole para que arreciase contra el Gobierno central.

Macià se vió en estos instantes perplejo, porque su contumacia en favor de la Confederación Nacional del Trabajo le delataba ya demasiado, y hubo un momento en que anunció su retirada de la política activa y su voluntaria expatriación a Francia.

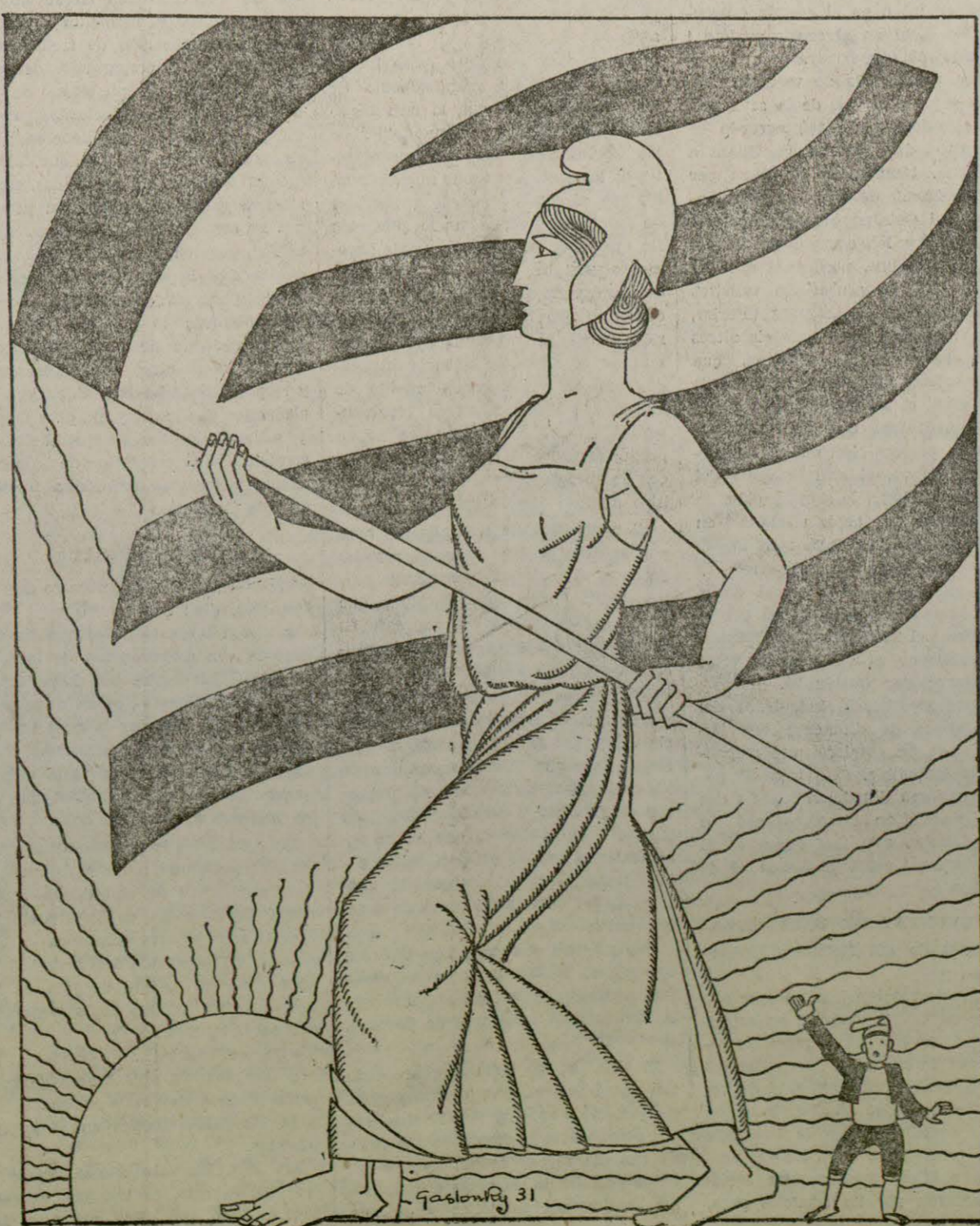
La Confederación Nacional del Trabajo obligó al jefe catalanista a que hiciera nuevas manifestaciones en el sentido de oponerse a cualquier disposición que evitara la actuación de la Confederación Nacional del Trabajo.

Quien facilita estos datos—dice «Política»—no puede aducir otras pruebas y testimonios que las mismas surgidas delatoras todas de la verdad que encierran. Será ésta o no la verdad escueta, pero ciertamente ha de ser la más parecida a esta versión que la verdad histórica que el abultado informe que habrá de obtener se

(Segueix a la pàg. 4.)

CATALUNYA 1931

per Gaston Ry

«Solidaridad Obrera» de diumenge passat ha publicat un editorial que volem comentar, i no cal dir amb quin gust veuríem que n'apareguessin de semblants en les pàgines del col·lega. I consti que no ho diem pas perquè la seva aparició i repetició ens hagués de donar gust a nosaltres, sinó perquè creiem sincerament que aquest fet seria d'un gran profit als obrers catalans, i per tant a la riquesa col·lectiva de Catalunya.

«Solidaridad Obrera» encapçala «Dignificar l'organització» i diu que l'organització (C. N. T.) no està a l'alçada de les circumstàncies ni en l'ordre dels fets, ni en l'ordre moral. Aleshores afegeix, i traduint:

«Seria pueril que tractéssim de posar sordina al que està en la consciència de tots els militants i de tots els treballadors que més s'interessen per les coses de l'organització. Uns i altres han estat presos ja del cansament produït pel poc edificat de totes les nostres coses, fins al punt que molts camarades, veritables valors en les activitats dels nostres medis, s'han posat ja a una banda del camí decidits a dormir la miguada.» I més avall: «Aquesta guerra civil que des de fa massa temps ve envaint els nostres medis, esterilitza la saba que hauria de fecundar tota la grandesa de les realitats de què la C. N. T. és capaç. Però la guerra civil, com si fos una maledicció que pesés damunt el proletariat espanyol, continua produint estralls... Acabar amb aquesta guerra civil és deure de tots en aquest moment transcendental de la vida de la C. N. T.»

I encara: «Si hi ha coses a discutir, que es discuteixin; si n'hi ha d'altres a subsanar, que se subsanin. Però subsanem-ho i discutim-ho tot amb alta de mires, elevat les discussions a l'altura dels nostres ideals estimats de justícia i de llibertat, de l'esperit dels quals en flueix un doll inexhaustible de comprensió i de tolerància... L'insult no és mai un argument, ni molt menys una raó, i és dolorosament trist haver de constatar que l'insult ha pres carta de naturalesa en els nostres medis i que ja no es discuteix sinó amb insults, amb injúries, i amb calúmnies, que ningú no té interès ni en contenir-les, ni en comprovar-les.

Aquest corrent devastador que ho asseca i ho destrueix tot, no solament diu molt contra el valor moral i intel·lectual dels individus, sinó que de retop—i això és el més dolorós—lesiona extraordinàriament el valor representat per la Confederación Nacional del Treball.

Nosaltres entenem que en aquesta hora decisiva serà saludable, infinitament saludable, que l'organització prengui resolucions radicals. No es deu impedir que el que vulgui acusar, acusi; però amb proves, no amb suposicions fantàstiques, no amb la irresponsabilitat que ve caracteritzant des de fa uns quants anys, els medis de la C. N. T. i de l'anarquisme.»

I finalment: «Si tots els que assisteixen al Ple Regional que avui celebra l'organització de Catalunya, d'aquesta Catalunya de la que tot Espanya espera grans coses, tenen en compte aquesta apel·lació al bon sentit, l'organització catalana, i amb ella la C. N. T., entrarà en el camí de la seva alta dignificació social.»

No hem d'amagar la satisfacció amb què hem llegit en les pàgines del col·lega sindicalista l'anterior exhortació a entrar per les vies de la comprensió i la tolerància, la necessitat de prendre un camí que dignifiqui l'organització sindical. La transcripció dels paràgrafs anteriors no la fem amb aquèlla satisfacció amb què la podria fer un diari reaccionari tot dient:—Vegeu: Ells mateixos confessen que els medis de la C. N. T. fa anys que es caracteritzen per la irresponsabilitat. Ells mateixos confessen que no es poden entendre perquè només viuen entre l'insult, la injúria i la calúmia.—No. La nostra satisfacció és per la constatació de què els elements purs dels sindicalisme, adolorits perquè camarades de vàlua es fan a banda del camí, en la lassitud de veure's impotents per endegar per un camí recte de responsabilitat l'organització sindical, donen aquesta veu d'alerta i apellen al bon sentit dels seus repre-

sentants en el Ple Regional, per la dignificació social de la C. N. T.

De fa temps que venim dient a aquells que ens volen escoltar, que aquell que es vulgui emprendre amb pit i empena la tasca d'encaminar l'obrerisme català pels camins per on vol ésser dut, serà l'home d'aquesta generació al qual li podrà ésser dit que haurà realitzat l'obra més formidable.

Macià no s'ha estat de declarar-ho el dia 31 de juliol: «Contra els elements morbosos que infesten el camp obrer, com infesten altres camps, hi anem tots. Però la C. N. T. com a organisme, ens mereix respecte, i creiem que com més força se li concedeixi, millor assegurarem l'ordre social, puix que així podrà eliminar els elements que destorben el seu encarrilament, i podrà produir fruits útils. I encara insistia: «Nosaltres podem dir que la seva conducta envers nosaltres és correcta, sense negar que té en el seu si elements morbosos que és precis eliminar.»

Companys ho ha dit en un interviu en «El Sol»: «El que jo cregui que el problema social ha d'ésser tractat amb més moderació i que sigui necessari tenir en compte els antecedents que a Catalunya han creat certes morbositats, no dona dret a presentar-me com a emparador i contemporitzador d'excessos i de tàctiques que a Catalunya, i cara a cara amb ells, he combatut sense reserves.»

Lluhi i Vallescà ho ha dit en tots semblants al Parlament: «Certs elements directius de la C. N. T., sense responsabilitat i sense capacitat intel·lectual, tracten de provocar un estat de fam, perquè creuen que així aplanen el camí per a la vinguda d'una República extremistà, quan en realitat el que vindria seria un feixisme.»

Es necessari depurar la C. N. T. i emparar els seus elements sans, i això es pot aconseguir, fent entrar la C. N. T. dintre de la llei, però de la llei que faci la República.»

Nosaltres, finalment, dies enrera, des d'aquestes pàgines propugnàvem perquè els obrers catalans es deslliuressin de la tutela dels elements anarquistes, i diem que d'aquesta tutela els primers perjudicats són els obrers. L'obrer català desitja ésser enquadrat dins una organització sindical perfecta, professional i responsable. Diverses vegades els òrgans sindicalistes han dit: «La C. N. T. i la F. A. I. són dues forces distintes, que segueixen un camí paral·lel i van de dret a un camí paral·lel i van de dret a la societat anarquista.» Aquest pot ésser el desig d'alguns elements de la C. N. T. i de tots els de la F. A. I. Però creure's que aquest és l'ideal de tots els obrers que tenen un carnet del Sindicat, és voler-se enganyar un mateix.

Els diaris madrilenys que aquestes dies han parlat de pactes entre l'Esquerra Republicana i la C. N. T. poden prendre nota del que deixem dit. A «El Liberal», que es preguntava: «La qüestió és saber què pacte tenen con los sindicalistas los diputados catalanes», li podem dir que més clar ja no podem parlar, i que el tal pacte no existeix sinó en la imaginació dels seus redactors. A «Crisol», que escriu: «Ya habíamos insinuado cierta concomitancia turbia y oscura entre el catalanismo y el sindicalismo, que ahora ha quedado a plena luz», li hem de dir que ara que s'ha posat de moda veure visions — almenys a les Bascongades — segurament els amics del col·lega madrileny han estat tanmateix víctimes del miracle.

Nosaltres seguim en totes les nostres coses una conducta rectilínia i tenim per norma la veritat. Ja ho sabem que tot això potser no serà del gust dels elements «morbosos» esmentats que manegen l'obrerisme català, però quan els elements sans de la C. N. T. es disposen a treure's la tutela dels irresponsables, i alguns d'ells s'estan jugant la vida, per dignificar la C. N. T., el nostre deure d'homes i de catalans és posar-nos al seu costat i dir-los que en aquesta tasca poden comptar amb nosaltres.

I en aquests moments és l'obra més gran a fer.

J. VENTALLÓ

Llegiu cada dia L'OPINIÓ